

Magyar versek Lincolnról

En is a Mezőt járom. A paraszt szíve erősebb szív-
dobogását hallok ki S. Koósa Antal verseiből is. Vajon ki
lehetne-e választani az Eletet adó számtalan búzaszem kö-
zül a "mesebeli" egyetlen?

De hadd vegyem föl ide a költő hangját:

LINCOLN ARCKÉP

Homloka mérföldekre terjed,
szemöldöke két erdőregeteg,
mely alól századokra néz a szem.
Hatalmas ráncait idő cserezte
s a pioneerek életét idézi.
Ajka örök gettysburgi beszéd,
így összesen: a Jog Amerikája.
Arckép még sosem volt rám ily hatással
és nem kevésbé önt el büszkeség;
az Ő eszméjének polgára lenni.

Detroit, 1963.

Kemény György 3 Lincoln verses írt
(Egyből egy csak egy versszak)

Pólya L. egy verse L. nr "Felhők"
Közlökben, 1916

Nyerges Szilárd népköltő 1911, egy vers

Szabó László - Lincoln szakállá
" : Lincoln álma

Neruda, Pablo : Abr. Lincolnhoz
ford Somlyó György
(Emlékkönyv, 1902-1967 - LCA 2624 -
ts. 44)

Lincoln halálakor 2 vers
jelent meg a morvai lapokban

① Fóth Karlman a Bolond
Miska című élelapon közölt
egy verset, 1865 május 7-én
„Bolond Miska” alatt
aldírással.

② a Pesti Napló 1865 május 2
képe közölte Balogh Jóhn
80 soros versét, ami május 3-án
megjelent a „Fővárosi Lapok”-ban is.

(Lásd: Drotyzi Miklósné :
Az amer. polgár háború a magyar
sajtóban, Századok, 1974, № 3,
p. 693

A Fehér Ház csendes zugában
Ül a nagy Elnök; ez magánya,
Egy-két meghitt barátira vártan,
Homlokán nagy gondok nagy árnya.

Atellenben ül felesége,
Ki férjét most aggódva nézte.

A jó barátok megérkeznek
Nyájas örömök pille szárnyán,
Mint mikor fellegén keletnek
Felragyog a tünde szivárvány.

De a felhő csak el nem oszlik,
Az iv alatt sirón komorlik.

A zajt a csend nyeli el nyomban,
Es megfeszül egy pillanatra,
Almok terhétől elnyomottan
Halk szóra nyil az Elnök ajka:

“Oly különös volt éjjel álmom,
Hogy benne bus végzetem látom.

Mig szobáról szobára járok,
A gyász sötét szelleme izgat,
Egyetlen egy lelket se látok,
De hallok zokogáást, siralmat.
Borzngok és megfagy a vérem,
Mig keleti szobámat érem.

Elöttem egy bus katafalkon
Gyászba vonva fekszik a holttest,
Ablakon át néz rá az alkony,
Arcára vér-virágokat fest.

Mellette disz testőri gárda,
Körül sirók tömeg-világa.

Ki halt meg itt a Fehér Házban?
Egy testörtől remegve kérdem,
Az Elnök! Így cseng válaszában,
S e hangra megrogyan a térdem.

Akit orvul lemészároltak!
Es most siratják élők, holtak.

E szóra a rettentő bunak
Gyász-vihara egekig zajlott,
Niagaraként törtek utat
A szivrepezítő siró hangok.

Ez lelkemet úgy felkavarta,
Azóta nincs percnyi nyugalma.”

Lehajtotta fejét az Elnök,
Merőn nézett lába elébe,
A halál az ablakra feljött,
Mindenkit megdöbbsentett réme...

Pár nap mulva színházi tájon,
Beteljesült a szörnyü álom.

LINGCOLN ÁLMA

LINCOLN SZAKÁLLA

Tekintélyhez és sikerhez
Férfinak hogy mi kell,
Azt megírta nagy Lincolnnak
A csodás kis Grace Bidell.

Választási előharcon
Látta Lincolnt a leány.
Szép volt széplelkű beszéde,
Csak arcán volt nagy hiány.

Büvöletben fogta tollát,
Amint gyorsan haza szállt,
És megírta a jelöltnek,
Hogy viseljen körszakállt.

"Széppé teszi szó a lelkét,
Arcát szebbé a szakáll,
Értéke még nagyobbra nő,
S népünk mind mögéje áll."

Áldva ég felé repülnek
A lilium kis kacsók,
S elesattan az édes arcon
Egy forró elnöki csók.

Hawaii.

Elárasztja a levélkét
A Nagy lélek mosolya,
S lám, nagy ember szívében is
Mégfér egy kis babona.

A nagy jelölt a kis leányt
Mint jó angyalt követi,
Mint egy égi üzenetre
Szakállát megnöveli.

Eljött a választás napja,
Megoldódott a talány,
Óriási szótöbbséggel
Elnök: Lincoln Ábrahám.

Dísz vonatja készen várja,
S im a búcsúzás alatt,
Az ártatlan jós leányka
Az Elnök elé szalad.

Szabó László.

Magyar költők Washington és
Lincolnról
Lásd: Washington kötet

